

Abstrakt:

Disertační práce zahrnuje teoretický a empirický výzkum onemocnění agorafobií. V rámci teoretické části je nastíněna historie diagnózy agorafobie od poloviny devatenáctého století po současnost prostřednictvím vybraných teorií tohoto onemocnění. Tematizováno je i pojetí normality a diagnostika onemocnění agorafobií dle MKN-10, DSM IV a DSM V., prostor je věnován i filosofickému pojetí úzkosti a těla ve vztahu k prostoru.

V rámci empirické části práce je zpracována narativní analýza životních příběhů a narativních rozhovorů s ženami trpícími onemocněním agorafobií. Vzorek představuje deset žen. Získaná výzkumná data jsou analyzována pomocí metody kategoriálně-formální analýzy. V rámci výzkumu byly stanoveny výzkumné cíle: analyzovat význam onemocnění v životě participantek, popsat individuálně specifickou podobu onemocnění, analyzovat individuální význam a smysl, který svému onemocnění participantky výzkumu prostřednictvím vyprávění dávají, popsat jednotlivé aspekty ztvárnění života. Cílem byl též popis způsobů, jakým svou nemoc participantky zvládaly, a to včetně terapie.

Narativní analýza životních příběhů žen trpících onemocněním agorafobií se ukázala jako metoda, jejímž prostřednictvím bylo možné porozumět zejména smyslu onemocnění agorafobií a významu, který nemoci dávají samy participantky.

Klíčová slova: narativ, životní příběh, ženy, agorafobie